

Княгиня Ольга

Олександр Олесь

Тихий, теплий літній ранок.
Сонце встало. Вітер спить.
Вийшла дівчина на річку,
Сіла в човен і сидить.

Чарівка сама, як ранок,
Задивилася на світ...
Білий шус на синіх хвилях,
На деревах — білий цвіт.

Любо жити на цім світі,
Щастя любого ждучи...
Ах, коли б лише згадати
Сон, що снився уночі.

Дивний сон... Якісь палати,
Лицар в зброї на коні...
Ліс такий страшний, таємний...
Поле... Море вдалині.

Далі хмари, грім, пожежа,
Плач і стогін з-під землі.
Лицар-велетень в кайданах,
Кров на білому чолі.

І замислилась красуня...
Згадка в серце їй вп'ялась...
Нагло шелест... Обернулась:
Перед нею — Ігор-князь.

На йому убрання просте,
Без оздобы, без відзнак,
Лук з залізними кінцями,
Збоку страли, сагайдак.

Привітався з нею Ігор,
Попросив перевезти...

Загойдавсь на хвилях човен
І поволі став плисти.

І очей не зводить Ігор:
Що за дівчина-краса!
Заговорить: думка — сонце;
Очі — сині небеса.

Хто вона, чия і звідки,
Князь докладно розпитав,
А на другий день по неї
І сватів своїх послав.

І за князя вийшла заміж
Проста дівчина з села
І до смерті вірним другом
Князю Ігорю була.
